

příčinnou souvislost mezi nimi a konečně zavinění škůdce. Že žádného z těchto předpokladů tu není, vyplývá z nesporného přednesu stran a v souvislosti s ním ze zákona ze dne 29. května 1908, čís. 35 z. zák. změněného a doplněného zákonem ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n. Dle ustanovení § 21 zmíněného zákona — jak už nižší stolice provedly — má nárok na výslužbu úředník po 10 leté, nepřetržité službě, stal-li se bez vlastní viny k službě neschopným anebo bez toho příkazu, když do-sloužil předepsaná služební léta. Žalobce, aby byl docílil příznivého vyřízení své žádosti, byl by musil prokázati svou neschopnost dále sloužiti, toho však on netvrdil a výzva starostova podmínky této nenahraňuje. Není tedy zákonný nárok žalobcův na výslužbu prokázán. Není-li tu nároku na výslužbu, nebylo ani na obecním výboru žalované obce, aby se o žádosti žalobcově musel usnášeti, bylať bezdůvodnou a to dala žalovaná obec na jevo tím, že žalobce nechávala na dále ve službě a v požitcích s ní spojených až do doby, kdy žalobce sám, dle vlastního udání, obecní výbor o vyřízení své žádosti popoháněl a usnesení, jímž byl pak do výslužby dán, takto vynutil. Tedy v tom, že obecní výbor žádosti jeho ihned nevyřídil, nelze shledati ani bezprávného činu, ani pak v otálení vyřízení zavinění žalované, neboť jednala tak po právu, berouc zřetel k předpisům v té příčině stávajícím. Za tohoto stavu, když žalobce nebyl oprávněn o výslužbu žádati a naopak službu až do dubna 1918 konal, nelze mluvíti o škodě, jež by mu byla vzešla z chování žalované obce a i kdyby mohlo se o škodě mluvíti, nebylo by tu příčinné souvislosti mezi domnělým bezprávným činem a škodou a proto právem uznaly nižší stolice žalobu za neoprávněnou.

Čís. 1603.

Nepřípustnost pořadu práva pro nárok o náhradu škody proti obci, již způsobila, účastnivši se při výkupu obilí.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1922, Rv I 70/22.)

Starosta žalované obce účastnil se spolu s komisařem okresního obilního ústavu výkupu obilí u žalobce, dal obilí odvéztí a převzal peníze, za ně stržené, jež po několik měsíců zadržoval u sebe a teprve na příkaz ministerstva pro zásobování zaslal je žalobci, jenž jich však nepřijal, žádaje i úrok za mezidobí. Žalobě o vyplacení zadržovaného peníze s úrokem o b a n i ž š í s o u d y nevyhověly, zamítuvše námitku nepřípustnosti pořadu práva, ježto prý jde o nárok ryze soukromoprávní.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Dle rozsudkových zjištění účastnili se starosta a obecní strážník žalované obce výkupu obilí, provedeného u žalobce komisařem okresního obilního ústavu, starosta dal obilí odvéztí a převzal peníze za ně stržené, oznámil domnělé závady ministerstvu pro zásobování lidu a na příkaz jeho zaslal peníze ty žalobci. Spolučinnost žalované obce, pokud vůbec účastnila se jednání toho svým starostou, zakládá se na § 32, vládního

nař. ze dne 27. června 1919, čís. 354 sb. z. a n. Nařízením tím upraven byl obchod s obilím a mlýnskými výrobky tím způsobem, že odňaty byly tyto soukromému obchodu. Nadále hospodařil s nimi stát, by zabezpečil veřejné zásobování. Nařízení to, upravující poměr jednotlivců jako příslušníků státního celku k tomuto, je předpisem veřejnoprávním, orgány působící i spolupůsobící při provádění nařízení toho jsou orgány veřejnoprávními, a týmž orgánem byla i žalovaná obec, pokud byla činna při výkupu obilí žalobci odebraného. Z porovnání §§ 31 a 32 nařízení toho vyplývá, že obec spolupůsobila jako pomocný orgán státní. Podle obdoby dvor. dekretu ze dne 14. března 1806, čís. 758 sb. z. s. nemůže obec pro tento svůj úřední výkon žalována býti na soudě civilním. K tomuto výkonu náležela i výplata peněz, stržených za odebrané obilí, aniž záleží na tom, zda výplata ta stala se správně čili nic. Nárok proti obci uplatňovaný nestal se soukromoprávním v žádném případě. Řízení o žalobě té provedené a s ním i oba rozsudky jsou zmatečné dle § 477 čís. 6 c. ř. s. a bylo je dle §§ 477, 510 a 513 c. ř. s. zrušiti. Poněvadž jde o nezhojitelnou zmatečnost, byla žaloba dle §§ 478 a 513 c. ř. s. odmítnuta.

Čís. 1604.

Nepřípustnost pořadu práva pro nárok proti komisionáři Státního obilního ústavu o zaplacení za dodané zboží.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1922, R II 95/22.)

Dle žaloby dodala žalobkyně žalované firmě na poukaz Stát. obil. ústavu brambory a ježto žalovaná nezaplatila, domáhala se zaplacení kupní ceny žalobou. Žalovaná vnesla námitku nepřípustnosti pořadu práva, již procesní soud první stolice zamítl a rozhodl o žalobě věcně. Důvody: Žalobkyně domáhá se žalobou zaplacení kupní ceny za dodané brambory, tedy nároku soukromoprávního a rozhodování soudu o nároku tomto není nijak vyloučeno nařízením vlády ze dne 13. září 1920, čís. 520 sb. z. a n. Pouze o výši srážky rozhodne dle § 35 uvedeného nařízení rozhodčí soud. Námitka nepřípustnosti pořadu práva není tudíž nijak oprávněna. Jinak se to však má s námitkou nedostatku pasivní legitimace. Dle § 6 uvedeného nařízení neměla žalobkyně dodati brambory žalované a, kdyby je byla žalované dodala, bylo by toto právní jednání dle posledního odstavce § 6 neplatným a nebyla by tedy žalobkyně již z toho důvodu oprávněna žádati zaplacení brambor, žalované dodaných. Jak vysvětluje ze správy zemského obilního ústavu ze dne 26. září 1921 byla žalovaná skutečně zmocněncem, tak zv. subkomisionářem tohoto ústavu. Žalovanou však nelze považovati za komisionáře ve smyslu § 360 obch. zák. jak se domnívá žalobkyně, poněvadž nepřevzala brambory vlastním jménem, k čemuž ani oprávněna by nebyla, nýbrž jako zmocněnec obilního ústavu ve smyslu § 6 uvedeného nařízení vlády. Námitka nedostatku pasivní legitimace jest tudíž oprávněna a žaloba musela tedy býti zamítnuta. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Důvody: Prozkoumaj věc, shledal odvolací soud, zabývá se podle ustanovení § 42 j. n., pokud se týče § 473 odstavec první a 494 c. ř. s. sám od sebe otázkou přípustnosti pořadu práva, že